

Νεκταρέης πίδακος προχῶς μάκαρ οὐρανολαμπεῖς
 Δέχνησο, θεσπεσίων δράγματα μυστοπόλων
 Δαιτυμόνες τὰ κράτιστοι ἀπίτμαγον ἐκ παραδείσου
 Τερπνῆς φυταλικῆς, δῶρον εὐφρόδουνον.
 Τοῖς δ' ἄρα γηπονίης μεληδήματα ἔνθεο σεῖο,
 Καρπὸν ὅπως προφέρῃ ἐργατίνας τρόφιμον.
 Ναι πάτερ, ἦδ' ἀρότροιο τεχνήμονος ἀμετέρας γᾶς
 Αὐλακα ἐκτέμνοις νέυσεσιν ὄξυδρόμοις.
 Ἐνσπείροις δὲ σίτοιο καλὸν σπόρον, ὄφο' ἀποθήκαις
 Εὐσταχον οὐρανίαις σὸν κάματον πορίσῃς.

Ἔγραψεν ὁ Ἱερεμίας—Ἐθεσιν περὶ ἑλληνικῶν ἐθίμων, ἣν ἐπαινεῖ ὁ Ν. Παπαδόπουλος (Prenof. Mystag.) ὡς πολυμαθῆ — Ἐκθεσιν δογματῶν τῆς ἐκκλησίας—Παραίνεσιν πρὸς Γερμανοὺς περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς εὐχαριστίας. —Κρίσιν τοῦ Γρηγοριανοῦ καλενδαρίου—Διαφόρους ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς θεολόγους, καὶ ἄλλους (').

Δανιὴλ Φουρλάνος.

Ἐγεννήθη εἰς Ῥέθυμνον τῆς Κρήτης ἐπὶ ὀκτατεῖαν σπουδάσας τὴν φιλοσοφίαν, νομικὴν, καὶ ἰατρικὴν εἰς Πατάβιον, ἔλαβε καὶ ἀπὸ τῶν τριῶν σχολῶν τὴν δάφνην τοῦ διδάκτορος. Ἐπαναστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐπανῆλθεν ἕνεκα λόγων πολιτικῶν εἰς Βενετίαν, καὶ ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν εἰς διαφόρους εὐγενεῖς· εἶτα διορισθεὶς καθηγητῆς εἰς Πατάβιον, ἀπέθανε τῷ 1596.

Ὁ Φουρλάνος ἦν ἐκ τῶν τότε ἐν τοῖς γράμμασι διαπρεπόντων· ὁ Μαργούνιος γράφων περὶ τὸ 1598 πρὸς Δαβὶδ Ἐσχέλιον λέγει· « Δανιὴλ ὁ Φουρλάνος Κρήτης ἦν ἀνὴρ, εἰς ἄκρον παιδείας ἐλληλακῶς, ἀλλὰ φεῦ κακῆ τύχῃ μετέλλαξε τὸν βίον ἀπαραμύθητον θρῆνον τοῖς ξυνήθεσι καταλιπὼν ». Ὁ αὐτὸς ἐποίησεν εἰς τὰ ὑπὸ Φουρλάνου ὑπομνήματα τοῦ Ἀριστοτέλους, τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα.

Ἡ πάρος ἀγλαίησι κεκαθμένη Ἑλλάς,
 ἐξ ἧς παντοδαπῆς βλάστη γένος σοφίης,
 ἦπερ ἀπειρεσίησιν αἰεὶ θαλέθους ἀρεταῖσι
 μουσῶν τροφίμους ἦεν αἰδομένη,
 φεῦ ὑπὸ μηχανίησι φθόνου ἀμειψαμένη,
 καὶ νῦν ἀργαλέης ὑπὸ μοίρης σφόδρα δαμῖσα
 βαρβαρικῆς μεθέπει ὄργι' αἰδμοσύνης (*).

Ἔγραψεν ὁ Φουρλάνος ἑλληνολατινιστὶ, ὑπομνήματα εἰς Ἀριστοτέλους

(') Fabricii, Biblioth. Gr. XI, σελ. 630—1.

(*) Turcogræcia, σελ. 338.

